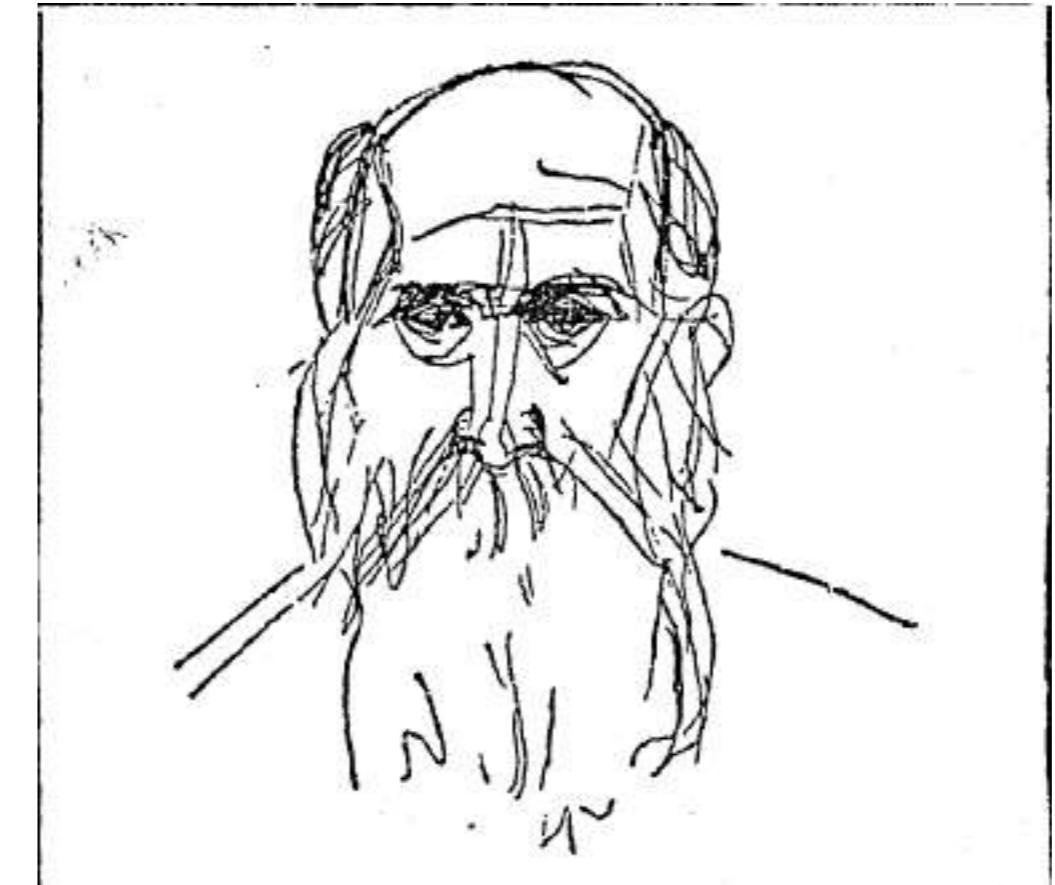

הארומה כקיבוץ יוצר ש"כוהה העיר
గברי הוא התוויות הבלתי וهمי
אבדות... (עמ' 281).

**תְּרֵפָה
רַצְוֹה
בְּמִשְׁבַּת
גַּרְדָּרָה
מַאת אַלְכְּסַנְדרָה בֶּרְזָן**

מאת אלכסנדר ברזול

וחולפת; התוכן יכול להוביל לעצמו גם צורה אחרת ולשמור בה אותה נפש הוויתית עצמה כל השליטה צורה על התוכן היא השלטת המקרי על העומדה, התכלתי על המשמי-עותי. כך זה לנבי הצורות ה-פולחניות של הות, לנבי ה-סודמליות באמנות וכך לנבי בקשת עקרה של העבודה ב-מושר. היוצרה מצד תוכנה هي נה להoxic או לצורה. אין זו משימה קלה, כי נמנע מן האדם להציג את היכולות, ובברכה הוא מופנה על ידי הכרתו אל החלקים הנקריםalo ושמחוותם.שוב, יכול לבונן אך חלק, ואנו רק אנו מtower ובטower החלק, יצירמת-כפיו ור' רוחה, יכול להתרומם עד השנתה הבוליות הנעלמת, שהיא היא ה-חוויה (כאן גם מקום להמיטגש

באות הגדולה שלikon "שׂוֹגָגָה" (מ"ר 194) במצטמכו את הזרימה המתפשטה בקרישוטים ובין דמיותיו קבועות. כך עלתה לה גם לאירופה הנוצרית, אשר העדר לאורי מיותה פירושת היה העדפת היופי על האמת, דהיינו, "היופי כבחינה אידופית", שהטוב נעדך ממנה. מי שום כך, השתעבודותם של יהודים לאירופיות זו, המכממתה ביופי שיא גלוייה באמנות הצורנית, הריהי עצמה משמעות הג' לות: אבדן העצמות, ומילא הפאראווניות הרוחנית (א"ע 260). הגלות הינה הקרוע שבין האמת והויפי שבנסיך היזדיומי בסביבה הזרה. עם הזמן נעשה היהודי תgalות נותח הצורה לתוכן זה. מי כאן שתחיית העם בארץו היא ביר (סוף בעמוד 6)

על-פי גורדון, נדר אדם לחיה את האמת. עליה להתגלוות לו בכל חייו, לשם יצירתי אמתתו זו מחרברת אל הצדיק, והאדם נתבע להכיר בה: היא אמת של סדר חברתי אשר חייב אדם לדרכות לכונן אותו בדמותה. האמת טביהה בהרבה לידי כל מידת גסונה ווי לאחרזונה גם לידי אהבתה... אמת איןנה יודעת פשיות עם עצמה... קיבוגניות... יבוד לבך מוחלט או איזילו לצרך שאיןנו מוחלט". על אמת זו "שנבר כל המופר" (האומה והעבורה, עמ' 175) – בד ב" משחק הלשון" של ההיסטוריה, אך לא ב-"משחק יהלשן" של התרבות. בטבע, "האמת היא עצם החיים" (מכתבים ורשומות, עמ' 201). היא בחוננה בו מעכם נתינתה ומשמעותה כד גם אין זיקמה לזרק או אין זיקמת הזרק אליה. "אין קפוץ ונודול, חשוב ולא השוב לפניו משפטה של האמת העליונה: אמות אחד וכל העולם, ביצת כינה אחת ואדם עליון – חשיבותה אחת" (שם-שם). אמתה הטענה היא בהARMONIA המשוֹרֶת קעת בו והמתגלה בו לאדם החיו אותו במלאו חוויתו. מミילא אין האדם נקרא לעצב אמת זה ולמשמש אותה, להעתיקת לתוכה תרבותו. תחtool וונוריו המשחקים את משחקם האקורדי עם העכבר (מר' 220) והציגורים הנזינים מן התוֹר ליעים הן אמת התרבות. אמת המחוּברת אל היפת. אמת התרבות היא מוחלתת, שלמה, אינה נקרעת בין סתרותיה. אפילו הצמח הטפיל, "הפארואיזטי", מהווע עט פארתו המנווצל אחותות גורמונייה אחת, ומכאן הווית יופי אחת שהיא אמת התרבות. הפארואיזט האנושי, בגין זה, יוצר DISARMONIA בלתי נסבלת הפגמת בהוויה האנושית באמיתה (וגם כפארואיזט המנצל את התרבות לחועלתו וגם כפארואיזט המתקיים על عمل אחרים). יחס זה, בגין יפה ואינו אמת, כאחת.

תרבויות כנגד טבע

משפטיה היוציא אל הטבע הינט משפטיה היוציא, מדברים על מה שי ישנו בוגתינו ומאשרים את קיומו בחור שכהה. משמע: האמת והיפה והטוב זהים. משפטיה היוציא אל התרבות הם משפטיער, בהם מדבר גורדון על הצריך לה-יota ותובע לכונן את האחדות שלכל אינה נטענה מראש כמו בטבע. בטבע מאוחדים תוכן וצורה וויה הערובה לאחדות המשותף לשת. בתרבות — אין התוכן כי הצורה מאוחדים מראש, תהליך כי נון הישים: התרבותיים הינו עיי צוב, דהיינו מעצב עיקרו פעללה מלא כוותית אשר בתור שי' בזאת מהארעת במדי וממן קצובים, מופקעים מן האינסוף השלם וمبיאלי שישויה המשקל ושותויה הערך של תוכן וצורה היו מותנים בעשרה. אדרבא: ברור הוא כי בתרבות חלה התפצלות. ואופיו של העיזוב, משמע אופי התרבות, מותנה בمعنى מד העדיף של התוכן או הצורה. עמדתו של גורדון לגביו מצד זה של התפצלות, או במשמעות מלאה לגבי כל המצב האנושי בתורי בית, אינה חרמטעית בשום אורי פן. מנקודת ראותו את המעדן הקוסמי של האדם בעלון או כי בלבדי — הרי שהתרבות הינה מצוקת וניתוק טראגי מן המקור. אלא שאין זו נקודת הראות היחירה: האדם אינו "nidon" להוויה טראגית שטילה עליו הרגשת-עלם של "גולות", אלא הוא נקרא להיסטריה כדי לחיות את שמי ה-הוויתות תוך נסיכון לשמר על אחדותן, כפי שימושה וזה אפשרית לאדם: מתוך כינון ועיצוב. ומי מילא מתוך מתח עדיפות ומשקל שוי

תוך רצה במשנה גורדון

היווי, הרי נתיה זו מבטלת את האמת האנו שית (מכאן טען גורדון נגד האמנות "האנוכיות", נגד האמנות לשם אמונות, שנושר אה ראה באוסקר ויילד). אם כן, הקשר אל היצירה של הטבע הוא דרך האנalogיה: כשם שהבלטה הצורה היא תחילה ומספרת את האמת השלמה של הטבע. כן הביאו לסת הצורני-היפה בעיצוב העולם האנושי מפצלת את האמת השלמה של החיים האנושיים. עיקורי-פנימי יומו של כל יצוב צריך להיות התוכן, שמננו על האדם לכוננו ור' לקים את חזקה אל האידיאה הרעלית, אל האחדות הכלולית. על ידו, פן תצומצם יכולתו להניע את האחדות העליונה והכלולית כל גילוי החיים. אולם כל זאת מבלי לשפט, כי עבודת עיזוב העולם היא גורלו-מצותו הייחודית לבוגנה תרבות, מתמידה תוכן ומחליפת צורה.

אלכסנדר ברוז

את המmaries הפנימיות ההרמוניים של מרכיבי התוכן, הצורה נסחה ל"బלבטה מונומנט" ול"זוקק" אמת הרים, דהיינו ליצירתו, "יופי הרי כווני" (א"ט 139). האמנות הצורתי נית מגישה כך לאדם תחוליף ליחסו אחריו הרמוניים עיקריים שב"תופעה הבלתיות" כאלו, אחרי תוכנה האמיתית, אילו נפתח הרי אדם ונכח מראה מכוער של "מיתה קשחה... ופעולות פסיקופיזיולוגיות" לתוכן, "לפנימיותו של דבר", יכול היה אז "להפיח דעתו לנמרין מן הצורה" (א"ט 138). בתפקיד תחלפי כוח דחה גורדון "אסתר פיקה, שירה... ספרות... יפי הירוח" (מ"ר 229), "תמנונה יפה", וביקש, "יופי, יצירה חיונית בעוצם החיים ובעצם האדם" (מ"ר 231). מקורה של הדמי-ערכיות ביחס אל העיזוב הוא בתפיסה הרומנית של תבנית של הטבע אשר בת ור-יש כזה התרבות מנוגדת לו. כבר ראיינו כי אחדות אמת-יופיטוב של הטבע אינה מתקיימת בהיסטוריה, במושבות האנושית. שם הם "הרים האנושיים" ואין בלחם. תוך פעה טבעית אחת המגלמת את ההרמונייה של האחדות המשולשת יכולה להיות מנוגדת כליל לתופעה שנויות. המגנלה אף היא הרמונייה של השילוש, משמע אותה אחדות הרמונייה היא של תופעות חד-פעמיות, אשר כל אחת בפני עצמה מחויבת אל האידיאה הרעלינה" ור' עזמה מחויבת אל החיבור הר-עליזונה" ורך ממנה בא חיבור הר-אטומיים. של איזיסוף התופעות הר-בזדיות. לא כן בהיסטוריה: רצף האירועים בעולמו של אדם מהיב זיקה פונית בין תופעה לopus, וב畢竟 זיקה זו שבחזק הזורימה בזמן ההיסטורי, אין להניע כלל אל האידיאה העליונה. בתפירות סתו את החיים האנושיים במשמעותם אכן תבע גורדון חזון ותבונע עריכים קבועידמות ומשמעותם: צדק, שוויון, חירות וזכויות ועדי ועד, שבעלديים היו האחים תוהירובו והרס אנושיותה של ההיסטוריה. עריכים כאלה אינם נגזרים מן הטבע, ככלומר מהים. "טבעיים" (כמו הרשות ההיסטוריות מעוצבים באורח מלאי-נחותי), כך שיגלמו את העריכים, כאשר מדובר בעיצובו, הרי התרבשות כולה ומעיקרה "מלאותית". אף העבודה החקלאית בטבע ור' בהחמצות הנוף, הריהי התרבות מלאותית במלחך הטבע, יצירת ישים שהטבע. לא היה יוצר. אכן, גורדון דרש עבודה עם הטבע, אולם מכוחה של אמת, מן ההיסטוריה ולמן ההיסטוריה-התרבות, ביצירת זה, שלא כמו בטבע, "לא כל היפה הוא אמת, לא כל-היפה נובע עמוקות החיים" (א"ע 180). והוא אומר, ככל שקיימת נתיה למצוא בחים האנושיים את היווי לשם

(המשך 2)

של הפארαιוטות, הולמת הצורה ברסאליות. או במלים אחרות, מהחוכן העצמי, או בתמימות אחרות, התחברות חוויתית-עכמית האמת של החיים באשר הוא משנה לא פרטיקולריות סגורה, אלא דרכ עצמית אל האוניברסאליות. היצוצים שכמה-צורה מסלף את האמת של החיים באשר הוא משנה